Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8.)

Den tredie Trosartikel.

Jeg tror paa den Helligaand; den hellige almindelige Kirke; de helliges Samfund, Syndernes Forladelse, Kødets Opstandelse og det evige Liv.

Denne Artikel synes vanskeligere at fatte end første og anden Artikel. I første Artikel bekendes Troen paa Gud Fader som den Almægtige, Himmelens og Jordens Skaber, og i den anden Troen paa Jesus Kristus, og saa nævnes stykkevis hans Fremtræden her paa Jorden. Her i den tredie Artikel bekendes Troen paa den Helligaand, og saa gaas der over til den hellige almindelige Kirke, og Meningen er jo ikke at bekende Tro paa Kirken ved Siden af den Helligaand.

Forholdet er dette, at Kirken og de andre Led i Artiklen nævnes som Attributter til den Helligaand eller som Virksomheder af Guds Aand. Vi skal først betragte

I. Aandens Personlighed og Kirken.

Der har ofte vist sig, og der viser sig den Dag i Dag Tilbøjelighed til at nægte Aandens Personlighed. Vi skal angaaende dette Punkt blot paapege, at den Helligaand baade her i selve Artiklen og navnlig i Luthers Udlæggelse betragtes som en selvstændig Person — at Guds Menighed altsaa ned igennem Tiderne har bekendt Troen paa ham som saadan — og saa anføre nogle af Skriftens Vidnesbyrd i saa Henseende.

Jesus siger i sin Afskedstale til sine vordende Apostle:

„Jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom. Om Synd, fordi de ikke tro paa mig, om Retfærdighed, fordi jeg gaar til min Fader, og I se mig ikke længere; men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden." (Joh. 16, 7—11 og 13).

Dette anføres som et klart Bevis for, at Jesus forudsagde Aandens Komme, pegede paa hans Gerning i Verden og betragtede ham som en guddommelig Personlighed. Og der er mange andre Steder i Skriften, hvor den Helligaand betragtes som en selvstændig guddommelig Person.

Apostlene blev vel af Herren udsendt for at forkynde det glade Budskab om Frelsen ved Troen paa ham. Men vi lægger Mærke til, hvad Jesus sagde til dem, idet han stod rede til at forlade dem:

„Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulde blive i Staden, indtil I blive iførte Kraften fra det høje." (Luk. 24, 49.)

Og dermed sammenligner vi Virkeligheden. Det blev ikke til noget med Apostlenes Virksomhed, før Aanden 9 Dage efter Kristi Himmelfart blev udgydt over dem.

Her er ikke Tale om et Enten-eller, men et Baade-og, baade Aanden og Apostlene.

Derfor begynder Luther ogsaa træffende sin Udlæggelse af tredie Artikel saaledes:

„Det er: Jeg tror, at jeg ikke af egen Fornuft eller Kraft kan tro paa Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham; men det er den Helligaand, som har kaldet mig ved Evangeliet, har oplyst mig med sine Gaver, har helliget og opholdt mig i den rette Tro."

Uden den Helligaands Virksomhed, vilde hele Jesu Kristi Virksomhed blevet en død Skat, som snart vilde være blevet glemt.

Aandens Virksomhed behøvedes i dobbelt Forhold — baade til at give Apostlene og Kristi Sendebud ned igennem Tiderne Mod og Kraft til at øve deres Gerning i Verden, — og til at kalde ad de enkelte eller til at overbevise Verden om dens sande Tilstand under Synden, vise den Vej til Retfærdighed og overbevise den om, at en retfærdig Dom forestaar.

Der nævnes i Artiklen „den hellige almindelige Kirke, de helliges Samfund", og i Luthers Udlæggelse hedder det videre: „ligesom han kalder, samler, oplyser, helliger hele den kristne Menighed paa Jorden og opholder den i Kristus Jesus ved den sande eneste Tro."

Ligesom det er Helligaandens Gerning at kalde de enkelte, saaledes er det ogsaa hans Gerning at samle dem, han kalder, at de maa udgøre en Menighed.

Hvad Forskel er der paa de to Udtryk „den hellige almindelige Kirke" og saa „de helliges Samfund"?

Vi lægger Mærke til, at Luther bruger kun Udtrykket „den kristne Menighed" i sin Udlæggelse, gør altsaa ingen Forskel paa de to Udtryk, og Biskop Balslev siger: „Kirken er hellig paa Grund af Forbindelsen med Kristus og Helliggørelsen ved den Helligaand; derfor kaldes Kirken ogsaa de helliges Samfund."

Der lægges saaledes i vor Børnelærdom ingen Vægt paa Forskellen mellem de to Udtryk. Skulde vi gøre nogen Forskel mellem dem, saa vilde vi sige, at ved den hellige almindelige Kirke tænkes der nærmest paa alle dem, der samler sig om Kristus i Ord og Sakrament, altsaa nærmest paa den kristne Kirke, som den fremtræder i Verden, hvorimod der ved Udtrykket de helliges Samfund tænkes paa dem, der ved Troen paa Kristus staar i Aandsfællesskab med ham og med hverandre indbyrdes.

Der tales i Verden om almindeligt Broderskab, ikke saa meget som en Virkelighed men som et Maal.

Det er rigtigt nok. Det er ikke Guds Bestemmelse med os, at vi skal leve vort Liv særskilt og hver for sig, men i Samfund med hverandre, og der stræbes hen imod Samfund under mange politiske Former. Men i „de helliges Samfund" og i det alene er saadant Samfund virkeliggjort og virkeliggøres det stedse mere og mere — trods Skrøbeligheder, som hænger ved ogsaa dette Samfunds Medlemmer.

Endnu skal bemærkes, at de helliges Samfund rækker ud over Samfundsgrænser. Det staar ikke i Menneskers — selv ikke i sande kristne Menneskers Magt — at udslette Grænserne mellem Kirkesamfundene, men det staar i Aandens Magt at sammenbinde til helligt Samfund alle dem, der i Sandhed hører Kristus til og lader sig lede af Guds Aand og Ord, selv om de findes i forskellige Kirkeafdelinger.

Og jo mere de helliges Samfund bliver til Virkelighed, des mere virkeliggøres Jesu Forbøn: „at de alle maa være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de ogsaa skulle være eet i os, for at Verden maa tro, at du har udsendt mig."

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Salomos Ordsprog.

Dr. Martin Luther siger følgende skønne Ord, som et Forord til Ordsprogenes Bog: „Fra Davids Bønnekammer træder vi ind i Salomos Visdomskat, for at berømme den første Teologs Søn, som den største Filosof. Vi ser, hvilken fortræffelig, vis og god Mand Kong Salomo er, som midt under Regeringens mange Byrder har paataget sig en Lærers Embede og fornemmelig den nødvendigste Del deraf, nemlig at undervise og lære de unge, hvorledes de skulle blive lykkelig i Samfund med Gud og omgaas viselig i Verden. Med Rette burde den lille Bog alle Tegne tidlig gives de unge i Hænde, og anbefales dem til flittig og daglig Brug; thi Salomo underviser deri den kære Ungdom ganske faderlig i Guds Bud med trøstelige Forjættelser om, hvorledes det skal gaa de troende vel, og hvorledes de onde rammes af Herrens Straffedomme."

De allerfleste Ordsprog, som indeholdes i Ordsprogenes Bog, er affattede paa Salomos Tid og er sandsynligvis af Salomo selv. Som David er den store Salmedigter, der sang om Pagtesfolkets hellige Grundfølelser og Stemninger, saa er Kong Salomo Hovedrepræsentanten for sin Tids hellige Betragtning. Begge Former — Salmedigtningen og Ordsprogene, eller den rolige Betragtning af Herrens Aabenbaring og underfulde Førelser med sit Folk — er en Frugt af den store Vækkelse, der fulgte med Samuels Virksomhed i Israel.

Teoretisk set, er Ordsprogenes Bog lidt vanskeligere at finde rede paa end de fleste andre bibelske Bøger. Det er ikke fordi dens Indhold er ringere eller mindre værdifuld, nej, snarere det modsatte. Medens andre bibelske Bøger kan lignes ved rige Guldminer, der ligger paa Lag Side om Side, saa kan derimod Salomos Ordsprog lignes ved „Perler," der ligger i store Dynger uden at være trukne paa Snore.

Bogen er fuld af praktisk Teologi, eller herlige Vink for unge Mennesker om, hvorledes et Menneskeliv kan leves til Herrens Ære og Medmennesker til Gavn og Glæde.

Den altbeherskende Grundtanke, der gaar gennem hele Bogen, kan bedst udtrykkes saaledes:

Gudsfrygt er det største Gode — men Ugudelighed det største Onde. Hovedtanken kan ogsaa udtrykkes saadan: Troen er Hovedsagen — Vantroen er Hovedulykken.

Ordsprogenes Bog kan dog inddeles i fem Dele.

Den første Del omfatter Kap. 1—9. Kap. 1, Vers 7 danner en rød Traad i hele Bogen. Det lyder saaledes: „Herrens Frygt er Begyndelsen til Kundskab." At det er Sandhed, det beviser Menneskehedens Historie, det vil da sige, den Kundskab eller Visdom, som har Værdi i Livet og i Døden. Den, der gør os vise til Salighed.

Det er straks af stor Betydning ved Gennemlæsning af Ordsprogene, at lægge nøje Mærke til, at den Visdom, der duer noget, den er at ligne ved det ædle Metal, f. Eks. Guldet, den betegnes i Ordsprogene som Hjertevisdom. Læser! hvis du vil tage din Pensel og sætte et Mærke hver Gang du støder paa Ordet Hjerte, saa vil du finde at det nævnes 46 Gange i de 31 Kap., som Bogen omfatter. Blot nogle faa Vink: „Min Søn! lad dit Hjerte bevare mine Bud." (Kap. 3, 1.)

„Forlad dig paa Herren af dit ganske Hjerte, men forlad dig ikke paa din Forstand." (Kap. 3, 5).

„Lad dit Hjerte holde fast ved mit Ord, bevare mine Bud, saa skal du leve." (Kap. 4, 4).

„Bevar dit Hjerte fremfor alt det, der bevares; thi fra det udgaar Livet." (4, 23.)

Medens vi i Kap. 1, 7 undervises om det første Moment i den sande Visdom, nemlig: Gudsfrygt, saa belæres vi i Kap. 8—9 om den højeste Visdom (se Kap. 8, 30—35), der ikke kan være nogen anden end Jesus Kristus selv, om hvem det hedder i Kolos. Kap. 2, 3: „I hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte findes skjulte."

I Kap. 8, 35 hedder det: „Thi hvo mig finder, han finder Livet og faar Velbehag hos Herren."

Den anden Del omfatter Kap. 10—25.

Medens den første Del siger os, hvori den sande Visdom bestaar, og den uendelige Velsignelse den medfører, nemlig: „Guds Velbehag", saa giver den anden større Del — de udførlige Leveregler eller — Levevisdom, og viser os, hvorledes de skal anvendes i Hverdagslivets Skole — Herren til Ære — vore Medmennesker til Gavn og os selv til Glæde og Lykke under vort Livs Færd til hver Dag.

Grundvilkaaret for et saadant Liv — et rigt, skønt og frugtbart Liv, er udtalt i Kap. 23, 26 saalydende: „Min Søn! giv mig dit Hjerte og lad dine Øjne have Behag i mine Veje." Ja, unge Venner! det er Visdom, Lykke, Trøst, Rigdom, Glæde, Tilfredshed og en lys Fremtid, dette at give Gud dit Hjerte og have Behag i hans Veje; thi de er — Renhedens, Sandhedens, Retfærdighedens og Kærlighedens Veje. Og vandre paa disse Veje — Herrens Veje, det fører med sig et glad Hjerte.

Herom hedder det i Ordsprogenes Bog: Et glad Hjerte gør Ansigtet livligt (Kap. 15, 13). Og „et glad Hjerte er et bestandigt Gæstebud."

Den tredie Del omfatter Kap. 25—29. Ogsaa disse Ordsprog er efter al Sandsynlighed af Salomo, selv om de bærer Overskriften: „Ved Ezechias' Mænd". Meningen er vistnok den, at det var Mænd, som var den fromme Konge behjælpelig med Gudstjenestens Genoprettelse og Samlingen af de hellige Skrifter. Ogsaa denne Del indeholder mange gode Lærdomme.

Den fjerde Del omfatter Kap. 30, og hedder: „Den vise Agurs belærende Ord."

Kap. 31 udgør den femte Del, nemlig: Kong Lemuels Ord.

Agurs Ord er en ejendommelig Fremstilling af Visdommen og dens Modsætning. Lemuels Ord er en udmærket Lærdom for en Konge og et Billede af en ypperlig Hustru, der er langt mere værd end alt andet i et lykkeligt Hjem.

Ordsprogene slaar altsaa den Sandhed fast, at Gudsfrygt er nyttig til alle Ting, i alle Forhold og paa alle Livets Omraader, for Folk i alle Livsstillinger og i enhver Alderø Ja, Bogen viser os tydelig, at Gudsfrygt er Livets højeste Gode, men viser os ogsaa, at Ugudelighed — trods al verdslig Visdom, er Daarskab.

Det er i Ordsprogene vi har dette ejendommelige Ord: „Retfærdighed ophøjer et Folk, men Synden er Folkenes Fordærvelse." (Kap. 14, 34). Og ligeledes det skønne Ord: „En Ven elsker altid, men en Broder fødes til Hjælp i Nøden." (Kap. 17, 17.) Vennen med Kærligheden og Broderen med Hjælpen er fremfor alt ham, som siger: „Jeg har elsket dig med en evig Kærlighed."

Hungersnøden i Syrien.

Af Pastor H. J. Mygind.

(Indsendt af Past. J. Knudsen efter „Kr. Dagbl.")

I.

Da vi paa Reisen opholdt os i Konstantinopel, sagde en svensk Officer, at han havde hørt fra paalidelig Kilde, at der paa Libanon var død 50,000 Mennesker af Sult. Og nu meldes der fra pavelig Kilde, at der i Syrien er sultet 110,000 ihjel. Syrien vil dog her sige omtrent det samme som Libanon; thi saa vidt jeg ved, var der kun Hungersnød her og i Beirut. Hvad Tallene angaar, da er det umuligt for nogen at udtale sig bestemt; men det er meget muligt, at de er rigtige; og jeg er bange for, at mange Tusinder føjes til i denne Vinter. Jeg skal nu fortælle, hvad jeg ved derom.

To Ting gør, at denne Elendighed vil forøge det i Forvejen store Regnskab, som Tyrkerne engang vil komme til at opgøre overfor Gud og Mennesker. Det er nemlig en kunstig fremkaldt Hungersnød. Der er Korn nok i Landet; og det er kun Regeringens Foranstaltninger, der har bragt Nød i denne Egn. Og det andet Punkt er: det gaar hovedsagelig ud over de Kristne; saa man kan ane Hensigten dermed.

Det var forrige Vinter, det begyndte at blive galt. Regeringen fik den Ide, at den frie Handel med Korn vilde forhøje Priserne, noget, som der dengang slet ikke var nogen Tegn til. Saa blev Landet inddelt i Distrikter, udover hvis Grænser intet Korn maatte føres af private. Beirut var et særligt Distrikt; Libanon, som næsten ikke frembringer Korn, ligesaa. Egnene inde i Landet, som har Overflod, var særlige Distrikter; og Damaskus, som naturligvis intet Korn har, ligesaa.

Det var et snedigt udtænkt System. Løkken var lagt om Halsen paa de dødsdømte; og hvad Sjæl blev det skulde være, kunde den trækkes til. I Beirut var der vel 100,000 Kristne, som man havde Mistanke om bare ventede paa, at „Fjenden" skulde komme og tage dem. Og saa var der vel halvt saa mange Muhammedanere, som heller ikke var helt paalidelige, siden mange af deres bedste Mænd var blevet henrettet som mistænkte for Oprørsplaner. Paa Libanon var der omtrent en halv Million Kristne, som aldrig har været Tyrkervenner, og et Par hundrede Tusinde Drusere, som først var begejstrede for Krigen, men senere traf sig mere og mere tilbage. I Damaskus var Muhammedanerne ogsaa ved at blive mindre paalidelige efter de mange Henrettelser og Oprøret nede i Arabien.

Beirut fik det først at føle. Der blev uddelt Brød hver Dag til hver Familie. Kun en Del Muhammedanere fik Lov at købe Mel, saa de havde Ekstraforsyning. Og saa blev der eksperimenteret med mer eller mindre rigelig Uddeling, til Tider slet ingen. Da alle andre Livsfornødenheder naturligvis snart steg i Pris, blev Byen nu overfyldt af Tiggere. En Tid tog Regeringen sig af dem, og internerede dem i en tidligere fransk Skole, og gav dem Mad. Men som alle tyrkiske Foranstaltninger var det kun til en Tid; og mange foretrak naturligvis at blive i deres Hjem. Saa begyndte Hungersnøden, og den har gjort sin rige Høst nu i et helt Aar. Ligbærere saa man stadig i Virksomhed; de døde blev hældt ned i et stort Hul i Byens Udkant; det var nem og gratis Begravelse. Langs alle Mure og Rækværker inde i Byen har man de sidste Par Maaneder kunnet se mest Børn ligge døende eller døde; ofte maaske lod de, som om de var ved at dø, for derved at opvække Medlidenhed. Men næsten aldrig saa man, at nogen gav dem noget; thi ingen havde jo Brød til overs, og Smaapenge effekterede ikke. Kun et Par Dage i November forbød Politiet Folk at ligge og dø paa Gaden; det var, da der var nogle Gæster fra Konstantinopel nede og takke Beirutianerne for deres Fædrelandskærlighed, og den øverstkommanderende General samtidig var i Byen. Da vi rejste, var det værre end nogen Sinde. Brød kunde ganske vist købes, men Prisen var halvanden Krone Pundet. Og dog var Beirut ikke værst stillet; thi noget Brød delte Regeringen dog ud.

Værre er det efterhaanden blevet paa Libanon. Her var det Korn, der blev delt ud; og kunde man blot faa noget af det, var man vel hjulpet; thi Regeringens Pris var ikke særlig høj. Men for os, der fik, var det gjort saa vanskeligt som muligt. Og saa var der en Mængde Mennesker, som aldrig fik noget.

I vort Distrikt foregik Uddelingen i Bjergbyen Aleih, der var det militære Centrum, og hvor ogsaa Krigsretten var. Her valfartede vi da op i Tusindvis, hver med sin Sæk under Armen — det var et Udtryk for Haabet. De mest forhaabningsfulde førte et Æsel med sig. Fra Schweifait var der en anstrengende Spadseretur paa 3 Timer. Den tog man dog gerne, naar blot man opnaaede noget. Men jeg prøvede flere Gange at gaa forgæves, saa jeg kan forestille mig, hvad det maatte være for dem, der næsten altid gik forgæves. 6 Timers Vandring og ligesaa mange Timers Venten, og saa det samme gentaget Dag efter Dag uden noget Udbytte, det kan snart gøre sultne Mennesker modløse.

Først skulde man have sin Ansøgning om Korn paategnet af Distriktets Qaimmaqam (d. v. s. Amtmand). Der stod man da sædvanlig i Timevis og ventede. Om man slap ind, afhang af, om man paa en eller anden Maade kunde imponere de Soldater, der holdt Vagt. Som Europæer kom jeg dog sædvanlig let ind. Saa var man i en Forhal, hvor der maaske var 100 Mennesker, medens der udenfor var 1000. Kunde man saa ogsaa imponere den Soldat, der holdt Vagt her, saa slap man ind i det indre Kontor, hvor der maaske sad 10 Mennesker med deres egne og andre Ansøgninger, som de søgte at faa paategnede. Jeg havde ikke nogen Vanskelighed her, da Amtmanden som Dreng havde gaaet i en Skole, hvor jeg kom og holdt Møder, saa han var altid interesseret i at tale med mig og skrev straks paa min Ansøgning.

Men om man nu havde været saa heldig at naa saa vidt, var det dog slet ikke givet, at man fik Korn. Thi nu gjaldt det om at bane sig Vej gennem den Menneskemængde, der omgav Jernbanestationen, hvorfra Kornet uddeltes. Jeg har truffet Folk, som flere Maaneder igennem forgæves søgte at faa det Korn udleveret, som var dem bevilget. Her maatte man nemlig ogsaa have en eller anden Forbindelse med dem, der stod for Uddelingen, saa ens Tur kom, før Kornet slap op. Første Gang, jeg var med til det, slap jeg dog meget let. Der blev not sagt, at jeg intet kunde faa den Dag. Men den Mand, der stod for Uddelingen, var en Druser, som jeg ofte havde talt med om Guds Rige; en af de andre var hans Fætter, som jeg ogsaa kendte; og de øvrige var ligeledes Drusere. Saa jeg havde ikke staaet længe og overvejet, hvad jeg skulde gøre, før min Ven raabte til mig, hvor min Sæk var; og faa Øjeblikke efter kunde jeg drage hjemad med mit Korn. Ved en senere Lejlighed prøvede jeg Gang efter Gang forgæves. Lederen af Kornuddelingen var det mest umulige Menneske, man kunde tænke sig i en saadan Stilling; saa det vilde være habløst at vente paa min Tur (i Tyrkiet kommer ens Tur overhovedet kun, dersom man selv kan tage den); og mine Venner var ikke mere hans Hjælpere. Men saa lige pludselig blev han afskediget; og den, der kom i Stedet, ogsaa en Druser, var rede til at gøre alt for mig, fordi hans Søn, som han elskede højt, en rar og gudfrygtig ung Mand, gik i Skole i Schweifait og var en særlig god Ven af mig.

Alt dette har jeg fortalt for at vise, hvorledes det altid var personlige Hensyn, der gjorde sig gældende. Jeg havde altsaa Venner, som Gud havde givet mig. Andre havde personlige Venner eller velhavende Folk, som alle gav Plads for. Men de, der ikke ved saadanne Midler fandt Vejen banet, de fik intet. Da dette System efter et halvt Aars Forløb blev afskaffet, var der Hundreder, maaske Tusinder i det Distrikt, som endnu ikke havde faaet og aldrig fik det Korn, der var dem bevilget. Foruden at mange ikke engang havde indgivet nogen Ansøgning, fordi de vidste, det var haabløst. Saadanne kunde saa købe Korn i dyre Domme, om de havde Penge. Ellers maatte de sulte. Vilde de ikke det, maatte de tigge. Eller ogsaa dø.

II.

I Foraaret 1916 kunde Folk i det Distrikt, hvor vi boede, endnu holde Livet i sig ved at tigge. De fleste havde endnu nogen Kornforsyning og var ikke bange for at give til andre, da de havde Haab om at faa mere paa en eller anden Maade. Anderledes var det derimod i hele den nordlige Del af Libanon. Her bor de fanatiske Maroniter, som er meget ivrige Katholikker og mistænkt for at være franskvenlige. Maaske det var Grunden til, at der næsten intet Korn blev uddelt blandt dem. Her raasede Hungersnøden derfor paa et Tidspunkt, hvor det endnu ikke saa slemt ud nede hos os; og vi blev overvældet af Tiggere deroppe fra foruden de nødlidende fra vor egen Egn. Men dette holdt snart op. Grunden dertil var ikke, at de havde faaet Korn. Rimeligvis heller ikke, at de alle var døde af Sult; thi det gaar sædvanlig ikke saa hurtig. Der kan ikke være anden Forklaring end den, at Soldaterne drev dem tilbage for at dø i deres eget Distrikt.

KRIGEN og dens Eftervirkninger betyder høje Priser paa Agerbrugsprodukter for de kommende Aar. Land er altid et sikkert Foretagende. Skriv til **Nestos, Carroll & Herigstad,** Sagførerer, Minot, N. Dak. De vil visse Dem hvorledes man kan komme til at eje en god Farm selv om man kun har $1,000.00 eller mere at indskyde. En god opdyrket 400 Acre farm i et Norsk Distrikt nær By til $30.00 pr. Acre. Andre Godtkøb.

FRIT KORT OVER MONTANA OG FRI OPLYSNING angaaende Græs- og Agerjord af det nordlige Montana. — Skriv til:
North Montana Immigration Ass'n, Dept. R., Havre, Montana.
— Alle skandinaviske Sprog tales her. —

Lutherbilleder.

Fine Fotogravurer efter Lucas Cranachs berømte Maleri af Dr. Martin Luther. Størrelse 17X22 Tommer.

Pris 50 Cents.

Lad et af disse Billeder finde Plads i ethvert luthersk kristeligt Hjem nu i Reformations-Festaaret.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

FIVE GOOD BOOKS.

New and attractive editions, by Lutheran Publ. Society Philadelphia, Pa.

Other Peoples Children. Stories of Children on the Mission field. By Margaret R. Seebach. .....Cloth $1.00

The Knight in Grey. A historical novel dedicated to the young people of the Church of the Reformation. By Marie E. Richard .. .. Cloth. $1.25

The Schoolmaster and his Son. A narrative of the 30 years war. By K. H. Caspari .. ..Cloth $0.50

The Three Kings. A story of the east at the time of the birth of Christ. By Rebecca H. Schively .....Cloth $0.50

Our Home Altar. A Manual of private and family worship. Arranged according to the Christian year. By Rev. Philip A. Heilman, D. D. 512 Pages.. Cloth. Net. $1.50

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE.
Blair, Nebraska.

YES YOU DO
Need a Typewriter.
You Know You Do — and You Would Buy One If You Could Get —

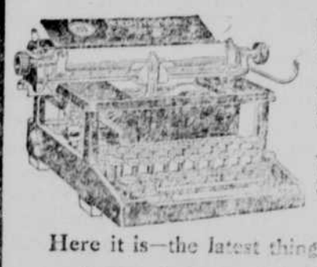

The Right Machine at the Right Price on the Right Terms

Here it is—the latest thing in typewriters—the

REMINGTON

A little gem of a Remington—in name, in work, in quality, in everything but weight and size.
It sells for $50—a price never before equalled for an absolutely first-grade writing machine.
Sent on ten days' free examination anywhere within 150 miles of any Remington office—to be returned by you if you decide not to keep it. You can see exactly what you are getting before you decide to purchase. If you like, you can buy on easy payments—$5 down and $5 a month.
Here is the right combination—the machine, the price, the terms—all three in one. And all three are good reasons why you should mail this coupon.

SEND THIS COUPON TODAY

Remington Typewriter Company, (Incorporated)
374 Broadway, New York.

Send me a Remington Junior Typewriter, price $50, on free examination. It is understood that I may return the machine, if I choose, within ten days. If I decide to purchase it, I agree to pay for it in 10 monthly payments of $5 each.

.....

.....